

Ema Novotná, 13 rokov, Žilina

Tiene mágie

Pod mojimi nohami sa znenazdajky vynoril koreň stromu. Inštinktívne som natiahla ruky pred seba, aby som stlmila svoj prudký pád. Našťastie som sa stihla zachytiť tvrdého spleťitého konára a nespadať. Dovolila som si zastaviť a zažmurkať na slnko. No odpoveď som nenašla, stále som bola beznádejne stratená. A zdalo sa, že moje blúdenie nebude mať konca-kraja. Prečo som len musela byť taká hlúpa a bezhlavo sa vrhnúť do neznámych kútov lesa? Aj keď som si vedela odvetiť i sama, veľmi ma to neutešilo. Pretože som taká zbabelá a dokázala ma zahnať len nejaká postava. Hoci musím priznať, že bola naozaj neobyčajná. Ešte doteraz som to mala pred očami.

S elánom si hopkám po chodníčku pomedzi pokojné stromy, až kým na svojom chrbte neucítim cudzí pohľad. Nevenujem tomu väčšiu pozornosť, len mierne pootočím hlavu. Vtom mi srdce začne prudko tícť. V náručí stromov sa totižto ukrýva desivá postava, ktorá ma uprene pozoruje zafírovými očami. Tvár má skrytú za drevenou maskou v podobe jelenej tváre, dokonca z nej vyrastá drevené parožie. Nevieťm určiť, či je to muž alebo žena, pretože je úplne zahalená do zvláštneho rúcha, ktoré má farbu ako kôra stromov okolo postavy. Keď som už dlhšie nemohla znieť ten pohľad, bez rozmyslu som sa otočila a uháňala lesom dovtedy, kým som nevládala lapiť dych a kým som sa celkom nestratila. A tak som teda tu.

No teraz sa mi tie spomienky, čoraz nejasnejšie, zdajú byť načisto hlúpe. Ktorý rozumný človek by behal po lese v rúchu, jelenej maske a desil ľudí?! Veru, ešte tak blízko rušného veľkomesta, kde som aj ja sama bývala. Jedine, že by tá postava nebola človekom...

Pokúšala som sa tie myšlienky zastaviť ešte v zárodku, zahnať do najhlbšieho kúta mojej mysle. Ešte tak, aby som strašila samú seba! Prvoradé je nájsť cestu späť, i keď splnenie tejto úlohy sa zdalo v nedohľadne.

A cudziu pomoc som, pravdaže, očakávať nemohla. Moji rodičia sa o mňa budú určite zaujímať. Ale nepôjdu ma hľadať do lesa, pretože neočakávajú, že tu som. Pretože bezcieľne, až márnotravné túlanie pomedzi stromy nie je práve

vhodnou záľubou pre trinásťročnú dievča. Ešte k tomu také, za aké ma majú. Ale nech. Je to lepšie, než keby museli akceptovať aká som samotárska.

Ale ak by sa aj rozhodli ísť na políciu, ťažko by im tam niekto pomohol. Som predsa Neprejavená, aj keď tomu už dávno malo byť inak. Horšie by iba len bolo, ak by som sa stala Pohltenou. A pochybujem, že by ma v takom prípade rodičia vôbec mali chuť hľadať. Obaja vždy takí vzorní, slušní a prospešní pre svet so svojim lekárskym umením! Jednoducho Prejavení s medicínskymi dušami. Jednoducho takí, akou ja nikdy nebudem, to viem už teraz.

Asi by som to však mala vysvetliť. V našom svete sa ľudia rozdeľujú na tri skupiny. Neprejavení, Prejavení a Pohltení. Neprejaveným sa stáva každý od okamihu, keď sa narodí. Je to normálne dieťa, ktoré chodí do škôlky a neskôr na základnú školu. Vo väčšine v dvanástich rokoch života nastane zmena: stáva sa Prejaveným. To znamená, že objaví svoju mágiu, podstatu a aj to, na čo sa bude v budúcnosti špecializovať. Hneď po tom, ako to zistí, ho preradia na inú školu, kde sa bude učiť svojmu povolaniu. Ako moji rodičia, ktorí sa spoznali na medicínskej škole.

Ak sa však v dvanástich rokoch neobjaví mágia, tak ako u mňa, daná osoba zostáva na základnej škole a čaká, kedy sa konečne prejaví. Nevie, čo sa stane s ľuďmi, ktorých mágia sa neprebudí do konca základnej školy. No nechcela by som to ani zisťovať.

Potom je tu posledná skupina, Pohltení. Ostatní sa ich stránia a nikto nevie, kde sa skrývajú. Napriek tomu sa šíri, že takýchto ľudí pribúda čoraz viac a viac, čo je podľa mňa smutné. Aby som to ujasnila, človek sa Pohlteným stáva. Najskôr sa z neho stane obyčajný Prejavený, lenže v istom momente jeho života dôjde k zmene: on sám sa rozhodne obrátiť svoju mágiu do seba. V tej chvíli nastane okamih výbuchu jeho sily, dokáže spraviť aj nemožné. No po jeho skončení pre nového Pohlteného nastane duševná smrť jeho ľudskosti.

Moje myšlienky preruší praskot konárika. Srdce sa mi okamžite premení na poplašný zvon, ohlasujúci jediné: preč!

Bleskovo sa zvrtnem a ako jašterička sa vnorím do najbližšieho húštia. Aj tak som už načisto stratená. Odrazu však narazím na odpor, neskôr v ňom

rozoznám pár dlhých, mohutných rúk.

„Hou, hou, kam sa tak ženieš?“ prenikne ku mne neznámy, chlapčenský hlas. Rozpačito ustúpim. Pred sebou uvidím asi štrnásťročného chalana so zježenými, tmavými kučerami a nepokojnými, blúdiacimi očami farby roztopenej čokolády. Bledé, úzke pery na kakaovej pleti sa neznámemu skrivia do ľahkého úškrnu. Akoby nevnímal to, že som mu neodpovedala a že naňho zarazene hľadím, pokračoval: „Mimochodom, volám sa Scar. Scar Forth.“ Konečne som sa prebrala a po chvíli mi z úst vyklzlo moje meno: „Kaya Larisová.“

„Dobre, Kaya, teraz mi povedz, čo robíš uprostred nebezpečného, tajuplného lesa úplne sama? Asi nepochádzaš z Buriantlu, to by som ťa poznal,“ veselo sa pýtal cudzinec, Scar.

Znepokojene si zahryznem do spodnej pery, no nevidím dôvod mu neodpovedať. Asi som naozaj príliš dôverčivá, alebo jednoducho len vystrašená. Skôr to druhé, myslím.

„Bývam v Llie a...um, tak trochu som zablúdila.“

Na Scarovej tvári sa zjaví úžas a ja pochopím, že som zašla ešte ďalej, než som pôvodne predpokladala. Nemala som ani potuchy, kde môže byť ten Buriantl. V poslednej dobe som v škole absolútne nedávala pozor, okrem dejepisu, ten ma bavil. Namiesto toho som sa utápala vo vlastnej bezútešnosti z toho, že nie som Prejavená.

Teraz som to trochu ľutovala.

Z myšlienok ma vytrhne Scarov hlboký hlas: „No nič, ja to vidím tak, že je mojou úlohou pomôcť ti vrátiť sa do Llie.“

Zarazila som sa. Nechájala som, prečo by mi chcel pomôcť niekto ako on. Určite obľúbený a šikovný Prejavený. Asi mi tú zmätenosť zazrel na tvári, pretože ujasnil: „Ach, prepáč, myslel som, že si už na to prišla. Moja mágia mi určila, že sa stanem Sprievodcom. A už mi priviedla aj prvú zákazníčku! No neboj sa, peniaze od teba pýtať nejdem.“

Až po jeho slovách mi svitlo. Sprievodcovia sú ľudia, ktorí na žiadosť odprevadia svojho zákazníka na miesto, kde chce doraziť, ale sám tam trafiť

nevie. Nuž, časy sú neisté a po zámernom zlikvidovaní akýchkoľvek dopravných prostriedkov...

Nevedela som, či stretnutie Scara mám pokladať za šťastie alebo nie. Sklopila som zrak na svoje čižmy a s hlbokým nádychom vyslovila: „Dobre, ďakujem.“

Scara to viditeľne potešilo, i keď som jeho dôvodom tak celkom nerozumela. Chvíľu postál, kolísajúc sa na špičkách, pohľad vrhajúc na všetky strany. Po nekonečných minútach v tichu, kedy som ho napäto pozorovala, prehovoril. „Myslím, že najlepšie bude vydať sa tadiaľ,“ ukázal na jeden z nespočetných chodníkov, vyšliapaný divou zverou. Bez slov som ho nasledovala. A mala som vari na výber?

Šli sme mlčky. Scar kráčal ako mačka, tichými, obozretnými krokmi, ani na chvíľu nezaváhal. Len som dúfala, že to je dobre, kým som za ním neisto cupitala.

Neskôr však už začínalo byť ticho neznesiteľné.

„A čo si vlastne robil v týchto lesoch ty?“ opýtala som sa slabým hlasom.

Scar mi ale odvetil rýchlo a s priateľským tónom v hlase:

„Možno si predstavuješ, že som robil niečo také nápomocné ako hľadal zablúdených, no pravda je taká, že som sa jednoducho prechádzal. Milujem, keď môžem aspoň na chvíľu vypadnúť z ruchu či uponáhľanosti mesta a len tak sa poddať pokojnosti lesa. Preto som sa nevýslovne potešil, keď ma moja mágia určila za Sprievodcu.“

Ako prvé mi napadne, že by z neho mohol byť dobrý rečník, má vyberané slová a príjemný hlas. Druhou myšlienkou bolo, či by som aj ja nemohla byť budúca Sprievodkyňa. Ale rýchlo som to zavrhla: s mojím neexistujúcim zmyslom pre orientáciu by to naozaj nedopadlo dobre.

Odrazu sa k nám predral podivný šuchot. Otáčala som hlavu na všetky strany. Nepochybne to išlo zhora. Scar sa to dovtíпил taktiež a rozšírili sa mu oči. Chcel mi niečo naznačiť, upozorniť ma.

Avšak príliš neskoro.

Zhora na nás dopadlo niečo ťažké. Podlomili sa mi kolená, a tentoraz mi nič nezabránilo v bolestivom páde. Začala som sa mykať a Scar zjavne tiež, no

márne. Len čo sme sa akurát do tej veci ešte viac zamotávali. Konečne som pochopila, čo to je. Sieť.

Do hlavy sa mi odrazu nahrnulo nespočetne veľa myšlienok, no všetky prerušil tvrdý náraz. Skôr, ako sa môj svet stihol ponoriť do omračujúcej tmy, som zazrela tajuplné postavy, ktoré vo mne vyvolávali hrôzu: pretože mali rovnaké hnedé rúcha a jelenie masky.

Pomaly, pomaličky som roztvorila viečka. Z úst mi vyšlo slabé zastonanie. Aj keď som mala oči otvorené, hodnú chvíľu mi trvalo, kým som zistila, na čo sa to vlastne pozerám. Napoly som sedela, napoly ležala v nejakej jaskyni. V zápästiach aj členkoch ma nepríjemne svrbelo. Po chvíli som si uvedomila, že ich mám zviazané. Šaty som mala úplne pokrčené a špinavé, akoby ma niekto ťahal po tráve. To keby videli moji rodičia! Niečo na tom mi prišlo celkom vtipné.

Smiech ma však rýchlo prešiel, keď som si všimla Scara. Ležal vedľa mňa a nevyzeral práve najlepšie. Neidentifikovateľné miesto na hlave ma bolelo, ale môj Sprievodca na tom bol oveľa horšie. Z jeho rán som sa dovtípila, že sa bránil hodnú chvíľu. No i tak márne. Začala sa ma zmocňovať panika.

Vtedy sa do jaskyne vliat pás svetla a ja som začula ťažké kroky. V mojom zornom poli sa zjavila zhrbená postava, ktorá toto všetko zapríčinila: rúcho a maska. Prinútila som sa ju uprene pozorovať, aj keď som vedela, že sa mi v očiach zračí strach. Srdce mi bilo ako splašené.

Odrazu sa spoza masky ozval hlas jasne poznačený starobou. „Prosím, prijmite moje hlboké ospravedlnenie, Svätá. Sme neskonale radi za vašu obeť. Hovorím za celý náš kmeň, že si to veľmi vážime.“

Nechápavo som na ňu civela, tentoraz som sa k tomu ani nemusela nútiť. Vtom sa mi pri uchu ozval slabý, chrapľavý hlas: „Kaya... sám tomu nerozumiem, ale považujú nás za nejakých svojich bohov či čo.“

Mala som čo robiť, aby som Scara neobjala. Stále vyzeral dosť zle, ale aspoň nebol v bezvedomí a podľa jeho slov nám už zrejme nič neurobia. Keď už sme tí bohovia, nie?

On si však všimol moju viditeľnú úľavu a nepatrný úsmev. „Nie, zle si ma pochopila. Podľa ich kultu – teda aspoň podľa toho, čo som počul – nás budú chcieť obetovať.“

Chvíľu mi trvalo, kým som jeho slová spracovala. Matne som si uvedomila, že niečo podobné spomenula aj tá stará pani.

Spomínaná práve vtedy prišla k nám, zo záhybov rúcha si vyslobodila podivne zjazvené ruky a začala nám prerezávať putá. Hneď ako prvé mi napadol útek, ale Scar nebol v najlepšom stave a môj úsudok značne oslabovala treštiaca bolesť v hlave.

Bez námietok sme sa na ženin pokyn postavili, ja som musela Scara podopierať, aj keď sa netváril veľmi nadšene, a nasledovali sme ju von z jaskyne. Tam aspoň môžeme zistiť, kde sa to vlastne nachádzame.

Len čo sme vyšli von, do nôh sa mi aj cez topánky zaborili nezvyčajne ostré kamienky. Najprv som videla len les a skalnaté chodníky. Neskôr som si však uvedomila, že tam nie sme sami. Všade, kde som zaostřila zrak, sa v tieňoch medzi stromami skrývali postavy v rúchach. A v korunách stromov zase skromné, napohľad chabé akoby ich malo každú chvíľu odfúknuť, domce. Pazúry strachu mi zvierali srdce. Ale to nebolo nič oproti tomu, čo nás ešte čakalo.

Žena sa kamsi vytratila, no o chvíľu sa vrátila a pokynula nám, nech ideme za ňou. Predtým sa hlboko poklonila, ale to ma nijako neupokojilo.

Kráčali sme lesom, žena prvá, my so Scarom – navzájom sa podopierajúc – sme sa potkávali za ňou. Jelenie postavy sa však nestratili, práve naopak, akoby ich ešte viac pribúdalo. Nikto ale neprehovoril, a tak sme sa tam so Scarom namáhali v ľadovom tichu, skrz-naskrz popretkávaní uhrančivými pohľadmi.

Náhle sa stromy rozostúpili, aby čo najrýchlejšie uvoľnili miesto ostrému výbežku, akoby sa báli pádu dole do priepasti. Scarovi sa rozšírili oči a ja som tentoraz pochopila, že na niečo prišiel. A že sa mi to absolútne nebude páčiť.

Načiahol sa za mojou rukou a stisol ju tak pevne, až som sa neubránila protestnému syknutiu. S jeho stiskom však akoby prišlo aj porozumenie: tá jelenia žena vravela, že nás chcú – teda podľa nich sme sa sami ponúkli – obetovať. A ako inak by to najjednoduchšie spravili, ako zhodiť nás z útesu?

Moja domnienka sa potvrdila, keď sme zastavili sotva meter od okraja. Môžem mať ja takú smolu? Nikdy som sa nebála výšok, práve naopak. No pri pohľade zhora na rozpínajúcu sa priepasť, ktorá na nás cerila svoje hrozivé zubiská, som sa zachvela. Strach už moje srdce zvieral tak, že nedokázalo biť. Ale ono chcelo, veľmi chcelo. A hlavne ja som chcela prežiť. Žiť ako obyčajná, radová Prejavená.

Žena sa zastavila a začala na nás v očakávaní hľadieť. Útek ani boj neprichádzal do úvahy: okolo nás sa postupne zhromažďovalo čoraz viac a viac jeleních postáv. Boli všade, kde som sa len pozrela.

Náhle sa Scar zbláznil, (aj keď mu to netreba mať za zlé, pri takej situácii) urobil ďalší krok k priepasti a jasne mi naznačil, nech skočím. V očiach sa mu zračila prosba. Potom – skôr než som stihla čokoľvek urobiť – spravil ďalší krok. Tentoraz však do prázdna.

Nemohla som uveriť, že to naozaj spravil. Panika mi zovrela hrdlo, odrazu som sa nemohla nadýchnuť. Ako rada by som sa teraz prebudila vo svojej útulnej izbe v Llie a vydýchla si, že toto všetko bola len jedna veľká nočná mora.

No nestalo sa tak a ja som si znovu spomenula na Scarovo znamenie i to, že sa mi dovtedy zdal celkom pri zmysloch. Riskovala som krátky pohľad na spoločenstvo postáv. Napäto čakali a ja som akosi pochopila, že ak okamžite nenapodobním Scara, pochopia, že som nikdy nebola nejaká ich bohyňa a vrhnú sa na mňa.

Bláznovstvo sa šíri, stihla som si pomyslieť ešte predtým, ako som zaspätkovala do priepasti. A už ma nebolo.

Padala som, okolo mňa sa vytvoril akýsi vzdušný vír. V rukách aj nohách som pomaly strácala cit, vietor mi kmásal šaty i havranie vlasy a ja som sa celkom opustila. Všetok strach pominul, bolo tu len uspokojenie z letu, prehliadajúc to, že bude môj posledný. Možno takto sa cítia malé vtáčatka, keď po prvýkrát opustia hniezdo.

Odrazu ma však niečo zachytilo a stiahlo naspäť, nehľadiac na to, že túžim naďalej lietať. Už-už som sa chystala brániť, ale vtedy som konečne precitla. Tesne pred sebou som mala Scarovu doráňanú, no dýchajúcu tvár. Pomaly povolil stisk a pustil ma na zdanlivo rovný, hlinený výčnelok.

Ukázalo sa, že nám bohovia šťastie priali a dali Scarovi znamenie.

Až po tom, čo sme chvíľu v napätí čakali, či si postavy všimnú náš trik, sme zišli z výčnelku, ktorý tak príhodne trčal pod útesom a na ktorý sa Scarovi podarilo nejako dostať. A až keď nás opäť obklopili mĺkve, mlčanlivé stromy, som si dokázala vydýchnuť.

Scar čoskoro opäť našiel stopu a ja som dostala nádej, že sa onedlho predsa len vrátim domov. Tam budem s odľahčeným úsmevom – pretože by som to už mala za sebou – spomínať na tento zážitok. No, možno aj trocha popátram po identite tých jeleních postáv.

Moja dobrá nálada trvala, kým som nezačula zvuk, akoby sa niekto – alebo niečo – vrhlo dole z koruny stromu. Scar stuhol a ticho zaúpel. Viem, čo si myslel. Prosím, na dnes už žiadne nebezpečenstvá!

Nekompromisní bohovia si však za svoju poskytnutú záchranu museli niečo zobrať späť.

Pred nami sa sčista-jasna vynoril tvor, ktorý sa nedal nazvať inak ako obludou či mutantom. Ešte nikdy som nič podobné nevidela.

Hlavu to malo jednoznačne orliu či sokoliu s hrdzavým, ostrým perím. Telo však pripomínalo pumu so svojou krátkou, zježenou srstou. Z chrbta tomu vyrastali zatočené ostne, vražedne sa lesknúce v žiare zapadajúceho slnka. Stálo to na viditeľne silných štyroch nohách s dlhými pazúrami. Chvost bol celkom malý, pokrytý kobaltovou srstou.

Chcela som niečo, čokoľvek, urobiť, no nohy mi prirástli k zemi, predstierali, že sú korene. A niet sa čomu čudovať: tak rada by som sa teraz zmenila na vyrovnaný, tichý strom.

Chvíľu som tiež zvažovala vyliezť na strom, ale očakávali sme, že tá obluda z jedného zliezla, takže by nám to veľmi nepomohlo. Postrehla som, ako sa Scar

nenápadne rozhliada. Hľadal nejakú zbraň, no všade okolo nás bola len tráva, hlina a stromy. Teraz by sa celkom zišli tie ostré kamene.

Môj problém začlenenia sa do spoločnosti sa oproti tomuto zdal taký vzdialený ako bledý mesiac vykukujúci na oblohe. Zostala som načisto bezradná a o niečo neskôr to vzdal aj Scar.

Vtedy sa stalo viac vecí naraz: niekde v bruchu sa mi niečo pretrhlo a mňa zaplavili vnemy na vždy lákavú históriu a dejepis, na moje obľúbené múzeum plné vábivého, starodávneho pachu. Svitlo mi, že moja mágia sa prejavila v tú najmenej vhodnú chvíľu. Odrazu som bola Prejavenou, Prejavená historička. Kto vie, či by sa to mojím rodičom páčilo?

No zároveň obluda vydala neľudský, zúrivý zvuk ohlasujúci jedinú: útok. A vrhla sa na Scara. Zdúpnela som.

Čo mám robiť? Ani moje prejavenie mi nepomohlo. Scar sa ani nepohol, len zúčastnene hľadel na obludu. Pohybovala sa rýchlo, za okamih už bola pri Scarovi, pripravená zaboriť pazúry do jeho obnaženého krku. A on stále nič.

Prestala som rozmýšľať, to už druhýkrát za jeden jediný deň. Rozbehla som sa zároveň s obludou. Scar, akoby pochopil, čo sa chystám spraviť ešte skôr, než som si to stihla sama premyslieť, presmeroval celú svoju pozornosť na mňa. Jeho čokoládové oči, v ktorých sa strácam. Vraveli mi, *nerob to. Nesmieš to urobiť.*

A ja som vtedy pochopila, čo myslí, aj keď som nevedela, ako na to prišiel. No rozhodla som sa ho po prvýkrát neuposlúchnuť. Aj keď ma jeho oči naďalej prosili. *Nerob to. Chceš uprednostniť jeden život pred druhým, navyše keď ide o tvoj vlastný?*

Áno, presne to sa chystám spraviť, odvetila som mu, a navyše, ja nezomriem.

Sklamal som svoju prvú zákazníčku... a jedinú... mihlo sa mu potom v očiach, keď pochopil, že ma od toho neodhovorí.

Nie, uistovala som ho, nikoho si nesklamal a mňa už vôbec nie.

Bola to stotina sekundy, a predsa sme si stihli vymeniť posledné, telepatické slová. Ani sama neviem, ako sme sa dokázali takto dorozumieť.

Potom ma už nebude trápiť či sa začlením, či budú moji rodičia spokojní a či zistím niečo viac o tých jeleních postavách. Už ma zrejme nebude trápiť nič.

Tentoraz to nebolo iba brucho. Na jedinú, nepolapiteľnú myšlienku zareagovalo celé telo. Vzniesla som sa do vzduchu, vietor mi kmásal šaty. Tak ako keď som letela. A tak to aj malo byť. Túžim lietať.

Koža sa mi akoby zafarbila a zároveň spriesvitnela, z končekov prstov mi vyšli nitky sily zafarbené ako fialky. Moja mágia. Mágia, ktorú som sa rozhodla prijať do seba, keď som ju po takom dlhom čase konečne našla.

Matne, okrajovo som vnímala, ako sa obluda rozplynula vo vzduchu, a ako zranený, ale živý Scar padá na kolená, v očiach sa mu leskli neveriaceke slzy. Nechápal, prečo to robím práve preňho.

Prečo prestávam byť Kayou Larisovou.

Prečo prestávam byť tichým, utiahnutým dievčaťom z Llie.

Prečo prestávam byť novoobjavená úspešná historička, ktorou by som sa mohla onedlho stať.

Nechápal, prečo sa kvôli nemu stávam niekým, koho som sa odmalička bála. *Pohltenou.*